

Sér í anda ævilok sín, en
fær þó eigi umflúið.
- Dýrasaga -

6.

2 blöð qto. Reykjavík, 27.nóv.1942.

Dýrin

Sér í anda ævilok sín, en fær þó eigi umflúið.

- Dýrasaga. -

Á vakt, þegar einhver heima mauna, en einhvern þó húsbondinn held dætur
ferðafötum sínum eða viddi efna og ljúggust til að fara eitthvað úr loftinu,
hafði „Trisso“ litla vafandi augu á þjó; varð hún þó hversins lifandi glöð og
leit hinni glöðlegu og gráindarlegu augunum sínum. Því hverri hreyfingu þeirra,
með loft var af stadi og hann þó í undan þeim hvort heldur var yfir hringströgu
vegna, eggjagjót og ófærur allar eða sléttar grundir. Þeir gátu heldur aldrei
íu hennar veid, því engin var lípurri eða fottárrí til klampa upp eftir hánum
hlénum og fjállum en hún.

Því var einn sinni svo víð, að húsbondinn þurfti að fara eirinda sína í dra
sveti, og bjó hann sig því í hún boðu fót. Þegar hann var ferðbúinn, leit hann
í hringnum sig og só ni „Trisso“ sína hvegi. Hann kalladi og kalladi, en hún
gegnði honum eigi, heldur lá hún svo víð og undir rínum sínu í Gadsstofunni;
hann fer því til hennar, dröpur hann undan rínum og ber hana út, en hún
hlyppur ávara sína í bel og löggt í flét sitt aftur. Lofti var hann í hana og
ber hana í fanginu út fyrir hringard; þar talar hann vingsjárnsloja við hana
og bíður hana að komu með sér. Loftur hún þó til leiddast og fer með honum, en
með freyðu. Þau komu í bel sínu, standa þar stutta stund við og koma hún aftur
heiln og höldum.

Þessum dögum síðar var „Trisso“ orðin fávætt af hundafári og sér því lá
hún dægi síðar.

Húsbondla hennar fotti niðri fyrir um misri þessa gada vinar síns, og vissi eigi
fyrir eftir í, að hundagrotti hafi geypt í bel þeim, en þau komu við á.

Svo vindið, sem hún gráindarlega djú hafi geypt, að fátta yði engin haffa ferd
fyrir sig, og því viljð komast hjá þjó, að hvarfa að fara með húsbonda sínum að
þessum dögum. Dýrin er af langra fránn, en er inn inn. Þau eru af vitrari en ó!

